

Гротеск ~ А Готика Епічний

від Дж. Е. Грейвена

Розділ XI

~У епоха, яка давно минула, окрім кількох уривчастих історичних записів, та згасаючими спогадами про Ангелів, був час, коли Елджо навряд чи вважалися винятковою породою і не піддавалися знищенню сонячним світлом. Коли світ був молоді, їхня кількість була такою ж величезною, як трави колись розлогих зелених полів Едему; і вони блукали відкритим небом, без перешкод денного світла. Однак, як Правило Часу позначає кожен пору року, як кожне небо, що світає, тьмяніє, завішуючи зірками, так само... також колись сяючі дні Елджо зникли в темряві.

На жаль, навіть якщо в історії незмінно трапляються катастрофічні події, Елджо були приречені на знищення, хоча б лише в силу материнського зв'язку, коли вони впали поруч зі своєю Матір'ю — покинутим і засудженим Ангелом Люцифаелем. Це справді сталося; і тіньові літописи таких подій були розкидані по рідкісних апокрифічних фоліантах, стародавніх сувоях і глиняних циліндрах, що розкривали короткий період до створення Пекла — розрізнений і неперевершений час Вартових і Григоріїв — Нефілімів і Гібборіми — Елджо та Елуд, і всілякі Велетні та Гротески. Короткий і поширений опис цієї давньої епохи розкриває лише частку колективних спогадів про ті найдавніші дні, коли велетні колись блукали землею:

На початку Бог створив безформну порожнечу і назвав її Хаосом.

З Хаосу Він викликав Ангелів, які були Синами та Дочками Бога. Він побачив Їх у Його Славі; і Він названий Їхньою подобою, Ерос. З Його найпершими та улюбленими Ангелами світло, Аполлон і Ранкова Зоря, Він відділив темряву від ночі та дня, давши їм імена Ереб, Нікс та Гемера. І в небесному сяйві Ангела Аполлона Він створив день; у земному сяйві Ангела Ранкової Зірки сяйво, Він створив ніч. Потім Бог послав Ангела Гермеса, щоб той покликав шолом Ангела Геї та створив землю. З лона землі, Він покликав щит Ангела Урана і покрити землю Еліксиром Життя. І коли Він засіяв землю, зсередини і зовні, водами Урана, Він викликав меч Ангел Ефір і кинув твердь посеред води, відділяючи небо від морів; звинувачуючи Ангелів Океана та Тефію як Вартові Вод. І так воно і було.

~*~

І під небесами Господь підняв третину світу в гори та долини, що відділяють сушу від моря та покривають увесь світ з безліччю царств, сформованих з Його Ангелів Бестимедея, Гомінедей, Артеміда, Діоніс і Деметра ~ ці численні царства рослин, риб, птахів, звірів і Людини; Його земний сад, гарно зроблений. І як Він розділив темряву та світло, і землю від моря і небо, тому Він розділив Своїх Ангелів, закликавши третину з них спуститися на землю та служити їй опікуном.

~*~

І благословив Бог Своїх Земних Ангелів, які були третиною Небесні Ангели, і Він назвав цих божественних опікунів Григорієм і Вартові Світу. І Бог наказав їм йти вперед

до світу Людини та Звіра, і плодяться та розмножуйтесь
себе серед Свого творіння. І Господь об'явив Свого єдиного
вимагав, кажучи їм так: Щоб вони могли скуштувати все Його
Творіння, проте з плоду та насіння Людини та тварини, цей плід є
суворо заборонено. І Він дав владу Григорію та Вартовим
панувати над землею та підкорити її; і так сталося.

~*~

Як було написано, лише короткий час на землі справді існували Велетні — тих Ангелів, яких вважали Вартовими, разом з їхніми безпосередніми дітьми-Титанами та їхніми подальшими Гротескними нащадками. Відкрито вони рухалися серед людей, — і люди зводили святилища та храми на їхню честь, поклоняючись їм як божествам. Однак, з глибин Темряви, що пережила перші дні Творіння, навіть за еони до того, як Пандора відкрила Демонів, з'явилися три ефірні та безтілесні Демони, які разом служили нероздільним поєднанням спустошення — і божественні значення їхніх імен були: Доля, Загибель та Смерть. Як один, ці три Демони осіли над Едемом, немов незмірний та заплямований туман. Немов три злиті кари, що склалися з єдиної хмари розтління, вони пронеслися над землею та затьмарили серця та розуми Людини та Ангела. У цій тристоронній присутності Демонів більшість Вартових піддалися спокусі та прагнули Божого Творіння. Як Сини Божі бачили неприкрашену красу в дочках Людських, так само бачила й особлива Дочка Божа, яку звали Люцифаель. Вона була подолана та зіпсована цими первісними Демонами того темного туману, і Її запечатані очі марнославства та похоті відкрилися для оголеної та оголеної величі Людини. Таким чином, вона взяла багатьох чоловіків з-поміж них, лягла з ними і народила сто дітей тління напередодні кожного дня.

Земні Ангели, які були Вартовими Світу, втекли зі своїми Дружинами та Чоловіками від Лиця Господнього, сховавшись під горами та уклавши між собою угоду про те, що вони триматимуть у таємниці свої злі вчинки та пред'являтимуть повні права на світ, як всередині, так і зовні. І з цієї підступної угоди — з цього навмисного та богохульного змішання між Ангелом та Людиною — виникли могутні та огидні істоти, яких Бог не задумав у перші дні Його Творіння. Ці безбожні смертні задуми були Нефілімами та Гібборимами, Титанами та Циклопами; Гекатонхейрами та Горгонами; Драконами та Вивернами, Сиренами та Ламіями, смертними Суккубами та Інкубами, Елудами та Елджо, Химерами та багатоголовими, багато-

одноокі істоти землі, моря та повітря — усілякі нечестиві гидоти, які зрештою переживуть історію як міради дивовижних привидів у легендах та переказах. Усі вони були несхожі, за винятком свого неприродного існування — спільної образи Первісного та Священного Задуму. І всі ці неприродні гидоти були разом відомі як: Демони. У ті ранні часи Демонів було багато Велетнів. Сором, морок і тиша зради нарешті огорнули Едем, тим самим погасивши Невинність Божого Творіння.

З усіх Спостережувачів Світу, неперевершена краса одного конкретного Спостерігача сяяла найяскравіше над усіма Ангелами — Небесними та Земними однаково — і Небеса та Земля знали значення її численних величних імен, таких як Гейлель Світла, Ліліт Садів та Ранкова Зоря Небес, та ще безліч інших. Однак, смирення їй не було властиве, оскільки Вона була гордовитим Ангелом, який забороняв Людині зводити храми чи вівтарі за її подобою, щоб вони не применшили її самосприйняту велич нижчими зображеннями. Як несправедливо зачатий плід Ангелів Ереба та Геї, Вона справді була насінням як земля та непроглядна темрява проявилися так, що навіть денне світло зблідло в її присутності. Діти Людські могли лише наважитися прошепотіти ім'я цього прекрасного земного Ангела.

«Люцифаель», – називав її Чоловік, таємно та у снах запрошуючи до себе в гості. Вона приходила до чоловіків, щоб загасити вогонь їхнього бажання до неї, і ці чоловіки народили їй тисячу, тисячу разів дітей. Ці крилаті діти були Елджо, що блукали... небо безперешкодне. Загалом, Елджо злетіли в небеса, немов величезні хмари яскравих птахів вивергаючись у небо; і в польоті їхня величезна кількість відкидала блукаючі тіні на обличчя земля. Людина дивилася на Елджо, багатьох дітей Люцифаеля та її рід, і знайшла їх дивовижними. Навіть попри це, це були останні дні Земних Ангелів, оскільки три кари Темряви охопили серця як Ангела, так і Людини. Доля, Загибель і Смерть вимагали аудієнції з кожним із Них.

Багато Земних Вартових та їхні смертні дружини й чоловіки сховалися глибоко під горами, тоді як багато їхніх гротескних і звірячих нащадків панували над відкритим небом і морями, спонукаючи Престол послати Ангела Рафаїла, щоб той став свідком Його Турботи. Таким чином, Рафаїл зійшов з Небес як Дух Людини та протистояв тим небагатьом незіпсованим Вартовим, які не піддалися земним спокусам. Це були вірні легіони: Михаїл Ордену, Гавриїл Розколу, Азраель Шляху, Саракаель Духа, Уріель, Реміель, Тадхіель і головні духи незліченних священних рангів. І Михаїл відкрив Рафаїлу все, що Він бачив.

Михаїл просвітив Рафаїла щодо більшої частини Вартових, синів і дочок Бога, які взяли собі за дружин синів і дочок Людських і чоловіки, які народили безліч могутніх дітей, щоб успадкувати землю. Майкл розповів про угоду, яку зіпсовані Вартові уклали на горі Гаремель, перш ніж зникнути в долинах Дудаеля та Урха, і він говорив особливо про їхню кількість, бо їх було багато. Михаїл відкрив Рафаелю імена їхніх членів, які називали себе Вождями Десяток. Це були підступні легіони Ангелів Сем'язи, Езекеля, Самаеля Меча, Люцифаеля Світла, Цербера та Гідри Воріт, Азазеля Доли, Прометея Вогню, Гермеса Слова, Кісдеї, Махета, Атласа, Аракіеля та тисяч, тисяч Земних Демонів, що служили їм під їхнім керівництвом.

Рафаїл дізнався, що Вартові, які відмовилися від Голосу Бога та заявили про право власності на землю, з того часу вбили десятки Ангелів, які їм протистояли. Рафаїл також дізнався про їхні численні діяння у несправедливому спокушанні та поневоленні Людини. Зокрема, йому розповіли, як Сем'язи, Самаель та Азазель кидали жереб для дочок Людських, взявши з них багатьох дружин, тоді як Люцифаель вибирав чоловіків з-поміж синів Людських. Рафаїл також дізнався, що Людина ніколи не присягала на вірність Вождям Десяток чи їхньому богохульському пакту; проте Людина не могла кинути виклик волі цих Ангелів, які... спокушали його та лякали погрозою навки запечатати його під горами.

Коли Рафаїл став свідком усього, що сталося на землі, і коли він повернувся на Небеса з усім, що дізнався, Господь наказав очистити землю від присутності будь-якого зла, яке спотворило її обличчя. Гнів Престолу безпосередньо обрушився на світ багатьма заплутаними способами, і оскільки Господь побачив, що багато бунтівних Вартових змінили Обличчя Творіння, він змінив і силу, становище та владу своїх непорочних і залишилися Ангелів, так що вони здавалися абсолютно розділеними, хоча й були міцно пов'язані як одне ціле в Дусі.

Господь дарував своїм непохитним Ангелам Меч Розподілу та Щит Порядку, перший від Гавриїла, а другий від Михаїла. Він також дарував їм Крила Переходу Азраїла та Шолом Саракаеля, і таким чином зробив усіх своїх слухняних Ангелів такими, як... готові до війни, як і наступні. На час, відведений Богом, його шановні Сини та Дочки Бога стали нерозрізними та незламними воїнами. І з усіх цих незламних легіонів Ангелів, покликаних перед Престолом, Господь назвав їх Хаосом і дав їм Порядок, як і Свій Власний — разом їхні ряди стали Орденем Престолу.

Отже, з Престолом Бога позаду них, зібралися озброєні Ангели

проти своїх земних Братів і Сестер.

На жаль, з навічно викарбуваними записами — подіями, навічно застиглими в найдавніших табличках і фоліантах Часу, — так почалася жахлива і божественна сага, що відзначає початок Тисячолітньої війни та Великого Ангельського Розколу. Земля постраждала. Його досконалі сади були згреблені дочиста та подрібнені під рядами рабства та гріха, смирення та гордині, а також непохитної вірності як Богові, так і Ангелам. З плином часу, який Людина вимірювала повзучими століттями темряви, Ангели стали свідками блискучого та визначального моменту. Усі співочі птахи Едему замовкли, затоптані в забуття під нестерпними криками хвиль воюючих Ангелів.

У цей кам'янистий період Творіння, коли земна кора кришилася під ногами, і ніщо не сміло рости чи плодоносити, окрім гірких бур'янів та насіння Ангельського знищення, Людина покинула свій дім і втекла на всі чотири куточки світу. Вона незважаючи на пустелі, океани, гори та кожен негостинний клімат, шукаючи найвіддаленіших і найцінніших куточків землі, щоб врятуватися від тих, хто мав хоч якусь схожість з Ангелом. Вона сховалася на самому краю землі на тисячу років.

Дух Господній зійшов на землю як Меч Помсти, і Він знову рухався через Ангела Гермеса. Він покликав другого свідка, яким не був ні Рафаїл, ні будь-який інший Ангел на небесах чи на землі. Натомість Він покликав смиренного та вірного писаря, щоб той ходив у Його Дусі та записував усе, що йому було відкрито. Таким чином, через Гермеса Він покликав простого смертного, юного сина Мафусаїла; і старійшини Племен Мафусаїла назвали цього юного писаря «Сином Мафусаїла, що рухався в духах» — і Він назвав його Енохом.

Дух Господній повів Еноха на вершину гори Гаремел, тієї проклятої гори, де Вожді Десятків склали клятву проти Бога та зробили себе богами людей; і Голос Господній наказав Еноху записати все на циліндри з літерами, що Він бачив. Енох слухався Слова Божого та вів звіти для нащадків. На вершині Гаремелю, у дні Його записів, Енох значно постарів через те, що Він бачив перед очима Духа; проте, зворушений Духом і Словом, Він все ж записав те, що Бог дозволив Йому побачити. Його звіти почалися з крові — з вирішальної війни Вартових. Дух Господній залишив Еноха на вершині гори та зійшов на землю як Меч Помсти. Тисяча, тисяча легіонів Ангелів зібралися за Мечем, який шукав Вождів Десятків. І Меч знайшов їх та притягнув до відповідальності, саме тоді, коли Енох все це записував.

Земля задзвеніла, немов ударений гонг, глибоко поранена під найбільшим протистоянням в історії Творіння. Струмки та річки почервонили від крові; мор та чума поширювалися, як вогняні бурі; цілі ліси розривалися на друзки; гори руйнувалися, а долини роздувалися від гниючих останків тисячі легіонів. Хвилі Ангелів та титанів, що зіткнулися, були котячою лавиною руїн. Всілякі заряджені крики, вируючий пил, громовий рев, палаючий попел та жахливі стогони наповнювали повітря, оглушуючи та задушуючи навіть небеса. І коли Небеса затамували подих, а їхні Ангели відвернули погляд сорому від світу, що здіймався та стогнав під ними, навіть Престол Бога ніби висів на волоссині найнечестивішого повстання. У цей визначальний день незмірного спустошення достатньо Ангелів загинуло так, що їхня кількість дорівнювала половині всіх зірок угорі.

Гнів Божий поглинув запал непокірних Вартових, і Слово Господнє пронеслося над усіма океанами. Бог наказав ангелам Геї та Еребу відкласти найглибші частини землі та води під нею для ангелів, які згрішили проти Нього, і Господь вимагав, щоб кожен непокірний ангел зазнав тієї ж долі, якою вони налякали Людину — навки бути запечатаним під горами. Отже, сталося так, що в першому світлі того дня божественної розплати Бог сповістив світанок прокляття — народилося Пекло.

Клинок Господній прокляв і заляв бунтівних Ангелів, які не загинули від Меча, і Він прокляв їх однаково. Замість їхньої колишньої краси, звіряча потворність наповнила їхні риси, всередині і зовні, оскільки вони були мерзотами в очах Бога. Господь кинув їх у лоно землі та в царство мороку та неймовірних жахів, як це було відкладено Геєю та Еребом. І Він назвав це царство, куди Він їх вигнав, Країною Тартар, Царством Аїда, Забуття, Смерті, Загибелі та Пекла. Потім Він поклав Велику Печатку на це царство та його занепалих Вартових, щоб вона тривала доти, доки ці нечестиві та богохульні Ангели не стануть на суд перед Престолом. Ця Велика Печатка складалася з трьох Воротних Камені, висічених Мечем Господнім. Ці Ворота рухалися подібно до точного, але незрозумілого трю з'єднаних між собою барабанів, які разом матеріально відділяли підземний світ та Велику Безодню Вартових від вищих світів Людини — і Небес.

І навіть коли Сини і Дочки Людські звинувачують Синів і Дочок Бог, Господь, не відкинув гріхи людини та Свого близького спілкування з ангелами. За Його провину — Його блуд з легіонами начальників десятків та Його

навмисна участь у приховуванні таких злих вчинків — Господь поклав чотири вічні печатки покарання на голову, серце, тіло та очі. На Його голову Він поклав кару знання, щоб Він став достатньо мудрим, щоб усвідомити ганьбу Своєї нерозумної природи. У Своє серце Він вклав відблиски неспокою, так що Його душа корчилася та страждала від кожної спокуси, що поставала перед ним. У Своє тіло Він вклав тягарі та болі народження та смерті, так що Він прожив лише короткий час, перш ніж віддати Свою плоть пороху земному. У Свої очі Він вклав Світло Світу, так що вони стали сліпими до Обличчя Бога та Його Небесних Ангелів. І навіть коли Людина впала на коліна, в сорому та молитви, Бог створив її за цим образом.

Тільки з благодаті Гнів Господній не поглинув Людину так повністю, як це сталося зрадницьких Вартових; проте Бог дав Людині проміжок Своїх днів, щоб успадкувати ту саму прокляту долю, якби Він так забажав. У Своему скороченому житті обцяного викуплення Небеса вже не були даром, а раєм, здобутим у Його прощенні гріхів. І кожною Своєю дією, наміром чи подихом Свого слова Він єдиним слугуватиме господарем Своєї доли. Він зробить Свій власний вибір: або провести Свою вічність у Царстві Небесному, Порядку та Спасіння, або прийняти Царство Тартару, Хаосу та Прокляття. Як доказ того, що Бог часто діє незмірними та загадковими шляхами, Він не повністю відокремив Людину від Ангела — можливо, Його колишній Гнів не переважав Його невпинної Любові до Своїх власних синів і дочок, а також синів і дочок Людських. Він дозволив кожному продовжувати товариство одного, хоча б лише розумом і духом.

Людина продовжувала зводити божественні храми на честь цих занепалих Ангелів, регулярно закликаючи їхні духи за порадою, пожертвами та допомогою. І хоча ці вигнані Ангели були заслани до неосяжного підземного світу Тартару та Аїду, назавжди озлоблені на Бога та Його Небесних Ангелів, вони часто з'являлися перед Людиною в подоби своєї колишньої та звичної краси, просвітлюючи її про численні оголені істини Творіння — про астрологію, вогонь, метали, хмари, чари, каміння, звірів, річки та океани, і навіть таємниці, колись ретельно охороняні Небом.

Однак, зокрема, одна занепала Вартові, озлоблена Своєю втраченою красою та колишньою свободою розпусти та занепаду, пережила вік найглибшої темряви та абсолютного усамітнення; ховаючи Свою потворність у найдальших куточках Тартару та поховавши Себе в найбезлюдніших регіонах, де сукувата земля росла суворими гаями чорних та покручених фігур, а її води кипіли, як калюжі бруду та дихаючої багнюки. Протягом віків її самопроголошеного вигнання навіть найзавзятіші Ангели Аїда забули колись сумнозвісні імена Хейлел та Морнінгстар. У обраному Люцифаелем...

В ізоляції розпаду Вона зблідла, і Її серце дедалі більше обурювалося зрадою Людини. І під таким болотом образи Її невпинна похмурість переросла в невгамовну одержимість зіпсувати саму сутність Людини, щоб Він міг покинути Бога та Небеса і зрештою розділити ту саму прокляту долю, що й Її. У темряві своїх вічних обмежень Вона розклалася на Самого Диявола, і цей зіпсований і занепалий Ангел Світла став нав'язливою та ненажерливою Королевою Інкубів — чуттєвим і вічно нишпорячим духом, який пробирався крізь священні сні смертних, харчуючись їхніми душами.

Після Великого Потопу, коли плоть і тілесні форми Ангелів були негайно вигнані з лиця землі, лише наступні покоління Людини вижили як єдині смертні спостерігачі за звірами, птахами та полями. Пори року змінювалися, як неспокійні мухи — гори та долини піднімалися та опускалися; річки котилися та розливалися протягом століть Його вічно хиткого світу, аж поки одного тихого ранку, обробляючи Свої сади, Людина не натрапила на закопану печатку в серці Азії. Зібравши важке писане утворення, яке мало божественне походження, Він очистив кірку Часу та закріпив її, збудувавши на ньому храм. Понад півтисячоліття Він плекав викарбуваний артефакт, відкрито поклоняючись йому, як якомусь золотому теляті, і таємно охороняючи його з такою ж нервовою увагою, як злодій, що охороняє вкрадену здобич. Він будував Своє життя навколо нього — до того фатального дня, коли Людина стала достатньо мудрою, щоб відчинити ворота, і достатньо дурною, щоб наважитися на таку страту.

Реймс, Франція ~ Шато де Блазі ~ квітень 1348 р

«Ти не хлопчик, ти юнак. А тепер перестань з цим гратися і подивися вгору!»

Блазі нарешті вийняв маленького білого коня з клопітких пальців хлопця, поклав порцелянову статуетку до кишені власного одягу та підштовхнув хлопця до високих дерев'яних воріт. «А тепер відчиняй їх. Вона тобі нічого не заподіє».

«Воно вийде, так?» — нервово запитав хлопець.

«Вона прийде... тільки щоб знати своє місце. А тепер візьми себе в руки». Блазі постукав своєю тростиною по сідницях хлопця, підштовхуючи його вперед.

«Але я не можу», — простогнав хлопець, відступаючи трохи далі від тростини.

Блазі пирхнув. «І що тебе тримає?»

«Воно вилетить за ворота, дядку Франсуа! Я знаю. Так і буде!»

Блазі зітхнув. Він розмахнув тростиною перед собою, вдарив нею землю, а потім обхопив Він поклав обидві руки на позолочену ручку. Він нахилився вперед і зазирнув в очі метушливої дитини. Легкий вітерець промайнув стайнею, коливаючи завелику сорочку Блазі.

як зависа, що згортається. Його вільні штани низько звисали на стегнах і були коротко обрізані до коліна щоб оголити бинти, схожі на мумію, що щільно обвивали його стегна, спіралью спускаючись до самих ніг. На бинтах були розкидані випадкові цятки — багряні плями там, де вперті рани просочувалися. Блазі примружився, чітко вимовляючи слова. «Саме зараз я хочу, щоб ти сказав мені, що ти відчуваєш, Майкле».

Хлопець опустил погляд і відступив. «Боюся», — зізнався він.

«І як ти розумієш, що вона почуває?»

«Можливо, сердита», — припустив хлопець. «Вона зла, найпідліша істота в цілому світі!»

«Дурниці», — виплюнув кардинал. «Вона просто вдає, що злісна. Насправді ж вона обмежена в собі та налякана. Це єдиний спосіб, яким вона знає, висловити свій страх — вдаючи, що вона страшна».

Хлопець різко підвів голову, підняв брови, а в очах заблищав новий блиск. «Боїшся? Чогось мене?»

«Звісно ж, боїшся! Але якщо ти боїшся її так само, як вона тебе, то як ти...»

— «Очікуєш сісти на неї?» Хлопець повернувся і почав розглядати пошарпані та потріскані дошки дверей стійла, дивуючись тихій і терплячій силі, яка чекала на вивільнення. Блазі продовжив: «Ти мусиш показати їй, що ти не боїшся. Тільки тоді вона перестане боятися тебе». Блазі вказав на хлопця своєю тростиною. «Майкле, ти мусиш зробити перший крок».

Візьми її під опіку і зроби так, щоб вона відчула себе частиною тебе — невіддільною, як кінь від свого вершника. Тільки тоді вона пізнає своє місце. Ти мене забереш?

Майкл опустил плечі та поскаржився: «А що, як воно наступить на мене, бо боїться?»

«Нічого такого не станеться», — прогарчав Блазі. «Ходімо!» Він пошкунтильгав до кіюску.

Хлопчик міцно стояв, заперечуючи: «Але дядьку Франсуа!»

«Але нічого! А тепер ходімо!» — похмуро погодився хлопець, поки Блазі проповідував. — «Ти ж мені казав...» колиш ти хотів їхати, як вітер, так? Що ж, це особливий кінь — сильний духом. І ти хочеш їздити на ньому, як твій батько, так — як лицар? І їздити проти англійців?

«Але не на тому коні! Мама сказала, що з ним щось не так, що в нього...» дике та зле око».

Блазі різко обернувся. «Зла? Майкле, з нею нічого такого не відбувається. Твоя мати просто надмірно чутлива в таких питаннях, якими матері мають бути. Ходімо». Він продовжив шлях до задньої частини стайні та підійшов до розлогої купи пухкого сіна, наваленого на земляній підлозі. Хлопець пішов за ним з епізодичними ваганнями. «Крім того, з нею немає нічого настільки жахливого, що не можна було б виправити, приборкавши її дух. Вона добре тобі послужить, якщо ти подолаєш її нинішню неконтрольовану тривогу. Ви двоє повинні спочатку познайомитися». Блазі зупинився перед останнім стійлом і постукав тростиною.

об засув обшарпаних дверей стійла. «А тепер відчинить ворота та виведить її, як веде добрий лицар гідного коня».

Майкл виповз назовні, відімкнув засув і поспішно відступив поруч зі своїм дядьком. Двері Двір зі скрипом відчинився і поступово розширився, показуючи обличчя величезної чорної кобили з високо піднятою головою, задертими вухами та очима, такими ж білими, як у хлопчика. Тварина пихкала та тупотіла, кружляючи в стійлі. Вона протнула копитом по пилу та кинулася вперед. «Ні!» Блазі заблокував їй шлях, високо змахнувши палицею. «Спокійно! Спокійно!» Кобила іржала, схвильовано хитаючи головою та відступаючи глибше в стійло.

Кардинал посміхнувся, його суворий погляд втупився в око коня, який, здавалося, був загіпнотизований поглядом старого. «Так, ти зробиш це», — прошепотів він йому, опускаючи тростину. Раптом тон його голосу став майже дитячим і водночас моторошним. «Бачиш? Спочатку ти мусиш дати їй зрозуміти, що ти її господар». На його обличчі з'явилася посмішка. «Вона справді виняткова — як вітер». Минула мить, перш ніж священик прокашлявся та зібрався з силами. «А тепер, Майкле, я хочу, щоб ти...» Він відвів погляд від коня й побачив Майкла, який стояв на значній відстані від нього, тримаючись за стовп стайні та несамовито вдивляючись з-за нього. Блазі обернувся.

«Майкле! Повернися до мене негайно! Вона не... Хм!» Блазі злетів з ніг, стрімголов полетівши в стіг сина, коли кінь промчав повз нього. Звільнившись зі своїх кайданів, звір вибіг зі стайні та поскакав галопом у сільську місцевість. Блазі застогнав і завмер, накинувши на голову вільну сорочку.

Він чув лише пронизливий сміх, коли Майкл спромігся вигукнути: «Я ж казав, дядьку Франсуа! Так завжди буває, коли відчиняєш ворота!» «Досить, Майкле!» Приголомшений, але неушкоджений, Блазі випростався та стягнув сорочку з голови. Він дорікнув Майклу, випроставшись і витягнувши соломинку з рукавів. волосся. «Якби ти не втік, цього, можливо, й не сталося б». Він озирнувся. «Де моя тростина?»

Хлопчик підбіг до нього, хихикаючи. Він вихопив тростину з копиці сина та передав його Блазі. Швидким жестом у бік стовпа стайні він висловив дитячу логіку. «Тобі слід було сховатися за деревом, дядьку Франсуа».

«Ні, Майкле. Якби я не дивився на тебе і не мусив би повернутися до неї спиною...» Блазі поклав тростину поруч із собою та нахилився вперед, зі стогоном намагаючись підвестися. Потім він зітхнув і знову опустився на сіно. «Іди приведи свою матір, синку».

Натомість хлопець хихикнув і пірнув у сіно поруч із Блазі. «Я знаю, чому вона завжди злиться». Блазі просто стиснув губи і втупився в дах стайні. Хлопець повз крізь сіно, немов тигр, що нишпорить, наблизившись до вуха Блазі, перш ніж плюхнутися на землю і прошепотіти таємницю, склавши долоні. «Бо в ній живе Диявол!»

Блазі примружив очі, дивлячись на Майкла. «Даремні слова; більше ні слова!»

Хлопчик схилив голову. «Чому?»

«Диявол шкодить лише людям, а не тваринам».

Майкл відкотився і видовбав у сні дірку, щоб відкрити земляну підлогу стайня. Він засунув обличчя в нору і заговорив, його слова були приглушені в порожнині, коли він розпитував Блазі. «Якби я був твариною, то Диявол не міг би мені завдати шкоди?»

«Ти не тварина. Ти хлопчик. А Диявол вселяє хлопчикам уявлення, що вони можуть бути тваринами».

Майкл глибше засунув руку в отвір і почухав землю, перш ніж витягнути з нього жменю пилу. Він перекинув її через плече, обтрусив пил з долонь і понюхав пальці. «Я знаю, де Диявол, дядьку Франсуа». Хлопчик показав всередину утвореного ним улоговини. «Він там, унизу... у місці, яке я не можу сказати».

«Не кажи цього слова», – відповів Блазі, влаштовуючись глибше в сні, заклавши руки за голову та сплітаючи пальці, продовжуючи дивитися в стелю. — Довжиною він додав: — Так. І він ув'язнений там, бо Бог покарав його за погану поведінку. Як тебе карають, коли ти поводишся погано, так само Диявола покарано за поширення Зла серед людей.

Хлопець обміркував досить елементарну аналогію Блазі, перш ніж поставити йому запитання.

«Але дядьку Франсуа, якщо *rah— pestinense* — це зло, то як Диявол вибрався, щоб створити його?» трапляється? І чому Бог йому це допускає?

Блазі хихикнув. Це називається моровиця, Майкле — моровиця. А диявол не може вийти з його ув'язнення».

«Тоді як він це зробив?»

«Ми поговоримо про це, коли ти станеш старшим, коли знатимеш достатньо, щоб обговорювати такі речі».

Хлопчик човгав поруч із ним. «Але ж я старший, дядьку Франсуа! Можеш мені сказати».

Блазі сів і поплескав хлопця по руці. «А поки що знай, що ти мусиш любити Бога всім своїм серцем. Ти ж любиш Бога, чи не так?»

«Я люблю Бога і ненавиджу Диявола!» — сказав Майкл. «І я знаю, що Бог чинить добро, а Диявол — зло, що Бог добрий, а Диявол злий. Бачиш, я тепер більший!»

«Так, ти справді так ростеш — добро — це Бог, а зло — це Диявол. Тож роби тільки добро».

Блазі погладив Майкла по голові та посміхнувся. «Твій батько пишався б тобою».

Хлопчик повільно підійшов до нього на коліна, вирвав із копиці сина довгу соломинку та покрутив її в пальцях. «Дядьку Франсуа, чи можете ви навчити мене молитися?»

Кардинал недовірко подивився на нього. «Ви вже знаєте, як молитися».

«Ні, я маю на увазі, як ти молишся — дуже старанно — тими іншими словами, яких я не розумію? Можеш мене навчити?»

Блазі засміявся з наївного посилання Майкла на латинську молитву. «Ну, я міг би. Ти хочеш бути лицарем і священиком?»

«Якби я молився цими іншими словами, то Бог справді вбив би Диявола». Блазі помітив блиск у очах дитини, що постійно розширювалися, коли продовжив. «Або, можливо, ти можеш попросити Бога вбити його, бо ти вже знаєш ці слова! Чи міг би ти помолитися, щоб це сталося?»

Блазі похитав головою та стиснув щелепи. «Молитва так не працює, Майкле». Можливо, коли ти станеш старшим...

Хлопець кинув соломинку і почав колупати себе в пальцях. Блазі звернув увагу на свої ноги, поплескавши по плямах крові на бинтах. Блазі відчув, як хлопець смикнув його за рукав сорочки. «Дядько Франсуа?»

«Так?»

«Чому Бог дозволив Дияволу вбити мого батька, дядька Жака та всіх інших?»

«Це була битва, Майкле, чоловіки вбивали чоловіків. Однак я можу розповісти тобі секрет, якщо хочеш його почути», — запропонував він.

«Скажи мені! Що таке?»

Блазі поклав руку на плече хлопчика. «Я молився за твого батька та дядька Жака — і я використовував ці інші слова. І знаєш, що Бог сказав мені?»

«Що?»

«Він сказав мені, що вони зараз на небесах. Твій батько посміхається тобі згори донизу в цю мить — чекає, коли ти приєднаєшся до нього, коли настане твій дорогоцінний час».

«Ти маєш на увазі, коли я помру?»

Блазі зітхнув. «Так... тоді».

Майкл пирхнув і відхилився. «Але я не хочу помирати. Тебе кладуть у землю з комахами, а потім твої кістки відпадають. Я викопав птаха, якого колись поховав, і все, що залишилося, це його кістки, а не пір'я чи плоть».

Кардинал похитав головою. «Однак наші душі не будуть у землі, Майкле. Наше тіло...» помирає — наші душі переходять до Небес. Тож, бачите, ми ніколи по-справжньому не вмираємо. Це лише здається таким, бо ми є плоттю, а також нашою безсмертною душею, і часто ми не можемо бачити далі плоті, яка має над нами сильну владу.

«Але дядьку Франсуа, як ми можемо знати, що наша душа справжня, якщо ми її не бачимо?»

«Нам не потрібно цього бачити, Майкле. Бог уже сказав нам. Він любить нас і хоче, щоб ми це бачили. Будь з Ним».

Хлопчик на кілька хвилин замовк, ніби задумавшись. «Можеш, навчиш мене інших слів, щоб я міг розмовляти з Богом?»

«Ти звертаєшся до Бога щоразу, коли молишся. Тобі не потрібні інші слова».

Хлопчик похитав головою, рішуче відповівши: «Але я це роблю, щоб Він говорив зі мною так само, як і з тобою! Він ніколи зі мною не розмовляє, але потім я завжди засинаю».

Блазі засміявся і постукав хлопця по грудях. «Він говорить з тобою у твоєму серці. Ти мусиш слухати Його зсередини».

Майкл приклав руку до грудей, щоб відчутти биття свого серця. Потім він підвів погляд і оглянув дах стайні. Зрештою, він опустив руку, глянув на дірку в копиці сіна і повернувся до Блазі.

«Дядьку Франсуа, чи може диявол завдати нам шкоди, якщо ми в раю?»

Блазі реготав. «Звичайно, ні!»

«Тоді я хочу потрапити до раю і знову побачити батька та дядька Жака. Можна?»

Блазі погладив хлопчика по голові й посміхнувся. «Ти хочеш потрапити до раю?»

Хлопчик посміхнувся і скочив на ноги з жменями сіна, простягнувши руки. «Я буду Ангелом і матиму крила, щоб літати дуже-дуже швидко, щоб Диявол мене не спіймав!»

Він відірвався від копиці сіна і закружляв навколо стовпа стайні, вдаючи, що літаю.

коли він посипав за собою соломку. «Ось так, дядьку Франсуа! Бачиш, який я швидкий?»

Він бігав колом і колом, запаморочившись. За кілька хвилин Майкл захитався і впав на землю. З п'яним поглядом і посмішкою він запитав:

«Я летів швидко, чи не так? Як вітер?»

«Справді, Майкле, ти був таким, — запевнив його Блазі. — Швидкий, як вітер, і навіть швидше. А тепер йди поклич свою матір для мене».

Натомість хлопець перевів свою увагу на підлогу стайні та згрібав пил у купу. Він дивився на купу землі, і його посмішка зникла. Потім він незграбно підвівся і запитав

Блазі: «Чи дозволить Бог англійцям потрапити до раю?» Блазі пошукав у землі потрібні слова, а Майкл продовжив: «Бо якщо англійці потраплять туди, то й я піду».

викинути їх ... вони вбили мого батька та дядька Жака, тому вони не можуть

бути з нами». Він копнув купу пилу по підлозі стайні. Блазі почув у словах

хлопця той самий непохитний гнів, який часто чув у своєму власному

стурбованому серці. Хлопець тупнув по землі там, де востаннє стояла купа пилу. «А потім Д наступатиме на них, як комаха, аж поки їхні кістки не відваляться!»

«Майкле! Досить!» — виплюнув Блазі. «Бог не повинен чути цих слів!» Дитина подивилася на Блазі, ніби раптом дізналася, де той. Блазі помітив, що очі Майкла наповнилися сльозами, і Кардинал зітхнув, опустивши підборіддя, розмірковуючи над злою ненавистю у власних грудях. Блазі покликав дитину. «Ходімо». Хлопчик кинувся в обійми Блазі. Вони мовчки обійнялися, розділяючи тихий і тривалий біль, який не витримували ні слова, ні молитви, ні... обцянка могла б адекватно виразити або полегшити.

Нарешті Блазі заговорив, намагаючись втішити хлопчика. «У тебе все ще є твоя мати і я. І ти продовжуватимеш ім'я Блазі, і втішати свою матір багатьма дітьми, такими ж чудовими, як і ти сам. І так, я навчу тебе інших слів, якщо ти так сильно хочеш їх вивчити».

«Я люблю тебе, дядьку Франсуа», — пробурмотів Майкл, і його голос пролунав приглушено в шиї Блазі .

«Як і я тебе», – відповів Блазі, погладжуючи Майкла по голові. «Ти син, якого я ніколи не повірю...»

— Він зітхнув, обережно відштовхнув хлопчика від себе і всунув йому в руку маленького порцелянового коня. — А тепер будь хорошим хлопчиком і приведи мені свою матір. День пізній.

Хлопець шморгнув носом, випростався та посміхнувся. «Так, дядьку Франсуа». Потім Майкл витер носа рукавом і вибіг зі стайні. Блазі впав назад у сіно і застогнав, потираючи обличчя.

Кардинал подивився до входу до стайні, прислухаючись до шарудіння легких і поспішних кроків, що наближалися. Він випростався, коли худа жінка середнього віку вбігла до загону — Альса де Блазі, вдова Рене де Блазі.

«Франсуа!» — гукнула вона, оглядаючи стайні та витираючи руки об фартух.

«Ось», — пробурмотів Блазі, махаючи рукою.

Вона кинулася вперед. «Милосердний Боже, що тут відбувається? Ти поранений?»

«Тільки полегли», — заявив Блазі, простягаючи руку. «І якщо ви дозволите мені проявити гідність

СТОЯЧИ...

Вона підняла його на ноги, скаржачись: «Бачиш, що сталося! Тобі не можна ходити. Бережи свої бинти! Вони брудні, а рани знову кровоточать — навіть сильніше, ніж раніше». Блазі лише посміхнувся та сперся на тростину. Він вважав Алсе привабливою, проте особливо гарною, коли вона розгнівана.

«Тобі слід було б встати з ніг! Чому ти тут?» — запитала його Алсе. «І Майкл теж тут був?»

Блазі відповів кивком у бік відчинених воріт стайні. «Вона знову втекла».

Алса подивилася на порожню кіоск з прочиненими дверима й з огидою похитала головою. «Краще б для нас вона загинула назавжди. Я так розумію, вона зрештою тебе розтоптала. Скажи мені з добрим виглядом — чому ти тримаєш її тут? Якщо ти кажеш за Майкла, я цього не потерплю!» Вона тицьнула вказівним пальцем у бік кіоску. «Я не хочу, щоб Майкл був поруч із цією... з цією штукою! Вона не схожа ні на що інше».

«По правді кажучи, це набагато краще», — захищав коня Блазі.

«О?» Вона нахилила голову. «Тоді чому коваль так прагнув обміняти цього на іншого? Він же все своє життя торгував кінями, кажу вам. Чому людина, яка так добре знає цих звірів, яка така досвідчена у своїй справі, може так прагнути себе підкорити?»

Блазі зітхнув. «Як я вже казав тобі, Алсає, щось було не так з його стегном — воно навіть не здатне було тягнути віз на якусь велику відстань. Можливо, у коваля був інший потенційний покупець на іншого коня, хтось, хто бажав щедро заплатити — можна здогадуватися до безкінечності».

Алса саркастично засміялася. «Припускаєш?» — знову засміялася вона, перш ніж відновити самовладання, сперлася руками на стегна та повернулася спиною, щоб помилуватися заходом сонця. «До речі, маю повідомити вам, що сьогодні, повертаючись з пекарні, я мав честь розмовляти з одним досить відомим священнослужителем з Авін'йона. Він поведився пристойно — навіть як дружелюбний — і був добре обізнаний з подіями в Папському палаці». Блазі напружився, спираючись на свою тростину. Він стиснув щелепу й оглянув стайні.

«Він навіть знає про тебе», – додала вона.

Перш ніж вона повністю обернулася, Блазі схопив її за руку. «Хто цей священнослужитель і що ти йому сказала?»

«Ти робиш мені боляче! Розв'яжи свою руку!» Алса відсмикнула руку від нього та поправила блузку.

«Вибачте», — відповів Блазі. «Я просто хотів ...»

Алса пирхнула й відвернулася від нього. Вона схрестила руки й подивилася на початок сутінків, які цього дня кидали надзвичайно яскраве сяйво на землю, ніби небо тепер рухалося разом із наближенням світанку. «Ми перекинулися лише кількома словами», – сказала вона.

зізналася вона, перш ніж обернутися та оглянути його. Її погляд зупинився на його перев'язаних ногах. «Однак, я запитала його про пожежу в Палацовій кухні, і він не міг пригадати такого моменту, як ти описав». Вона пильно подивилася йому в очі.

Блазі стиснув губи й закотив очі. «А якщо я скажу тобі, що не пам'ятаю опіків, чи зникнуть від цього мої травми? Справді, Алсає, сумнів однієї людини чи відсутність підтвердження не означає вини іншої».

«Ви ж кардинал», — холодно заявила Алсе. «Вам слід краще знати про такі наслідки в очах Бога, чи не так?»

Блазі суворо глянув на неї. — Звісно, мав би. А я ж казав, що не хочу, щоб ти розповідала про моє місцезнаходження, поки я не одужаю.

Алса посміхнулася та знизала плечима. «І я цього не робила, як ти й просила».

«Чудово», — сухо сказав Блазі. «Може, підемо звідси?» Він кульгав до вхід до стайні, проте Алса зупинила його за руку лише через кілька кроків.

«Франсуа, є дещо, що я маю знати поза всяким сумнівом».

«Що це?»

«Як людина Божа — навіть кардинал — і єдиний живий дядько мого сина, я маю очікувати, що ви скажете мені правду».

Блазі зітхнув, сперся на тростину та подивився на потерті плями на її взутті

перш ніж звернутися до неї поглядом. «Що таке?»

«Де ж, ти казав, ти взяв цього іншого коня?» — спитала вона, і її голос став різкішим, аж до виклику.

«Я ж казав тобі — з палацових стайень. Чи мусимо ми розмірковувати над тим самим питанням протягом нашого земного життя?»

Алса стиснула губи й рішуче кивнула. «Ми мусимо». Вона відвела погляд, перш ніж обійняти... її руки, розправивши плечі й дивлячись йому в очі. Вона змусила себе посміхнутися. «Я розмовляла з ковалем кілька днів тому, і він засміявся з мене. Він сказав, що зі стегном коня все гаразд, і він також сказав мені: «Це був не звичайний кінь,

оскільки на ньому були незаперечні знаки — знаки Його Величності Королівської Гвардії. Я запитую вас, Франсуа: як таке можливо?»

«Королівська гвардія?» — недовірливо спитав Блазі. — «Я витяг коня з папських стайень».

«Це була власність Святого Престолу». Їхні погляди зустрілися, і Блазі та Альсає палко дивилися одне одному, ніби кожен намагався зазирнути крізь іншого. Альсає першою відвела погляд.

«Я зрозуміла, що коваль, можливо, помилявся», — сказала вона. «Однак він розповів мені, як наказав коневі відступити на місці, атакувати та обходити з флангу, а потім упасти на бік і лежати нерухомо, ніби мертвий. Як інакше кінь може виконувати такі накази, якщо його не навчили до бою? І чому кінь Святого Престолу може бути таким досвідченим?»

Блазі знизав плечима. «Можливо, цей спочатку був з бойового складу, перш ніж потрапив до рук Престолу. Ми можемо розглядати це питання вічно безрезультатно». «Можливо», — відповіла Алсе, зовсім не переконана.

Коли вони виходили зі стайні, Альсає вдивлялася вдалекі ліс. «Добре. Ми шукаємо вашого коня на світанку. Він не відійде далеко». Вона взяла Блазі за вільну руку та допомогла йому до будинку.

«Це хороший кінь», — зауважив Блазі. «Дай йому достатньо часу, щоб він прийшов до тями».

«У тебе повернувся апетит?» — спитала Алса, мабуть, втомившись від цієї теми.

«Я дуже голодний», — зізнався Блазі.

«Ось що я хочу почути. Ваша тарілка буде повна до країв, а ваша чаша переповнена, і навіть буде свіжий хліб. Вам слід відпочити після обіду. Ми повинні змінити ваші пов'язки та знову зробити вас гідним кардиналом». Вона поплескала його по руці та засміялася.

«Можливо, ви можете стати самим Папою Римським. А як же тоді Майкл має звертатися до вас?» — спитала вона, сміючись. «Як: його дядько Святосте?» Блазі слабо посміхнувся та похитав головою.

Вони повільно йшли до замку, і в наступній тиші почули безперервне виття далекого собаки. За ними сутінки огортали сільську місцевість, і крізь

Крізь тонкі хмари, що простягалися, виднілися лише найяскравіші зірки. Решту змила сіра пляма, що розкидала небеса. Виття продовжувалося, моторошний крик і зловісний стогін натякали на те, що щось серйозно не так, що, можливо, над обрієм маячить щось величне й жахливе, що невпинно рухається вперед, немов крила на вітрі.

~*~

Навіть коли Блазі усамітвився в місті Реймс, віддалене абатство Гардієн могло виглядати як покинуте поле битви загадкової різанини, його ландшафт був усякий розчленованими та перемішаними останками солдатів, ченців, зброєносців та коней. З того жахливого вечора, коли Блазі вдалося відкрити другий Надбрамний камінь, сотні чоловіків лежали розірвані та розкидані, їхні зламані частини лежали там, де їх востаннє випускали літаючи статуї абатської церкви. Розкидані залишки лежали так ретельно... під впливом стихій вітер давно втратив свій сморід, сам лише свистячи крізь вибілені кістки, пошарпаний одяг та пасма впертого волосся. Схил пагорба Абатства тепер перетворився на перевернутий цвинтар та кричущу образу для всього людства.

Купи бруду капітана Борна давно розмилися з зовнішніх тріщин собору, забезпечуючи достатню вентиляцію для їдкої гідоти, яку він намагався стримати. Усередині церкви та під її вітарем стогони та крики вируючої колони продовжувалися, не вщухаючи навіть на шеститонному завершальному камені, що видихав смертельний шлейф. Туман був щонаочі повторюваним туманом, що поведився більше як передбачуваний та ефемерний нічний туман. організм, а не розсіюваний вечірній серпанок. У сутінках він викрадався з собору та розгортався над схилом пагорба, немов килим темряви, настільки насичено чорний, що поглинав увесь блиск і мерехтіння світла з кожної поверхні води та каменю. Туман драпірувався своїм пекучим кольором над землею до світанку, коли він незмінно здавався випаленою землею. Завжди смертельна завеса піднімалася над схилом абатського пагорба. і відступив до собору, щоб чекати наступного натяку на сутінках. Туман ледве можна було розпізнати як щось інше, окрім зміни ночі, проте, мов постійна чума, з кожним вечором він покривав дедалі більшу землю, невпинно душуючи французьку сільську місцевість. За ним бур'яни та чагарники побуріли, цілі дерева падали оголеними, ставки та струмки гнили, і все живе — від людей до собак, щурів бліхам — підкорювала своє шлунок невпинній присутності. Загалом, палаюча пара ніби служила диявольською лінією захисту, пропонуючи постійно розширюваний рів смерть, щоб захистити відкритий Камінь-Ворота.

Однак на будь-якого заблуканого мандрівника чекав не просто туман. Коли абатство

Західний горизонт заглушав останні промені денного світла, і їдкий завиток собору котився по лісовій підстилці, верхні частини даху собору ожили кресендо хаосу, що вибухнув у небеса, немов какофонія круків. Вир гранітних статуй спіраллю піднімався до зірок, і ця повітряна гидота збиралася...

у численні мандрівні зграї, що нишпорили сільською місцевістю, немов зграї крилатих демонів полювання, пожираючи будь-яку живу істоту, яку вони знаходили. Подібно до фатального туману, вони щовечора покривали нову землю, пролітаючи дедалі ближче до населених сіл і створюючи дедалі більшу загрозу для сусідніх міст Мюра, Вік-сюр-Сер та Сен-Флур.

Ці повітряні істоти не були справжніми Гротесками, бо плоть Гротеска, на яку кожен з них нагадував, давно померла від сонячного світла. Статуї були лише гранітними формами їхньої живої подоби, в яких тепер жили Первісні Демони: духи, що вирвалися з відкритого Каменя Воріт — ефірні та безтілесні Демони, які зовсім не нагадували справжню природу Елджо. Кам'яні форми були не що інше, як одержимі камені та втілення Демонів, скинуті в Пекло в перші дні його створення. Елджо, які колись володіли цими тілами, давно стали твердими під сонцем. І тільки Демони володіють ними зараз, рухаючись як один під місяцем, поширюючи жах по все ширшому простору тінистих земель.

Навіть коли дедалі більше селян дізнавалося про повзучий їдкий туман та його сумнозвісні літаючі статуї, і мали засоби втекти від цих зростаючих чудовиськ, мало хто з селян уникнув всемогутніх і найсмертоносніших задумів пекла. Велика Моровиця була схожа на дракона, що піднявся з Чорного моря, з трьома роздутими головами та трьома назвами: Бубонія, Пневмонія та Сепсис. Триголовий монстр їхав на чорному пацюкові, якого французи назвали Чорною Смертю, а за ним ішло Пекло. Це справді було диявольське варіння. Навіть коли шістдесят шість відсотків Азії лежали під смердючим смородом смерті, апетит Люцифаеля до людської душі був лише наполовину розпалений. Вона хотіла, щоб Він був усім з нею, навки ув'язненим. Таким чином, у 1347 році, в останні дні жовтня, під великим місяцем, Чорна смерть обрушилася на триси «Санта-Годеберти», на швартові канати корабля та на всіх людей Європи. За лічені дні смертельна суміш Люцифаеля задушила гамірний морський порт Мессіна та подула вглиб країни, як отруйний морський бриз.

Після затоплення міста Мессіна, Мор проклав собі шлях на п'ятдесят миль на південь до міста Катанія. Його мешканці одразу ж зрозуміли, що спалахнула епідемія, і вони заблокували своє місто; проте, хоча епідемія швидко поширювалася, цей контрзахід стався надто пізно. Катанія лопнула, як стиглий пухир, давши незліченну кількість бушелів чорних яблук під гарячковими пахвами. І поки місто Катанія піддавалося поширенню

Мор, так само зблідло й місто Венеція, щодня породжуючи шість сотень трупів. Коли венеціанські лікарі піддавали себе впливу зростаючої кількості хворих, вісім з десяти з них проростали отруйні яблука і також помирали. Злою відьмою була Люцифаель — загалом дві третини венеціанців загинули, а їхні трупи розкладалися на сонці.

Бубонія, пневмонія та сепсис панували, поки Люцифаель продовжувала збирати врожай чорних яблук. Вона просунула свої тризубі вила та просунула свої три кари далі на північ, щоб обстріляти південно-центральне узбережжя Європи. Сусідні острови Сардинія та Корсика вибухнула від свого мерзенного генія, і з дванадцяти торгових суден, які припливли до Мессіни, але їм було наказано вийти з порту, третина зрештою пришвартувалася в морському порту Генуї. Як і в Мессіні, портові чиновники генуезців раптово виявили, що на кораблях є Мор, і стримували судна палаючими стрілами, перш ніж наказати відплисти з гавані. Хворий екіпаж підкорився, взявши курс до морських портів Марселя та Барселони, але перед цим вигнав ще більше своїх хворих щурів своїми канатами на генуезькі доки. За лічені дні все місто перетворилося на смердючу могилу.

А коли частина розформованого флоту прибула до морського порту Марселя, влада дозволила зараженим кораблям залишитися за умови, що всі кораблі та вантажі стануть конфіскованим майном. Заражені моряки та щури розповсюдилися по місту, і менш ніж за місяць місто поглинула Диявольська хвороба. Для жертв, які жили в тісних приміщеннях в'язниць та монастирів, стіни споруд перетворилися на запечатані чани гниття, оскільки в них кількість смертей зростає до восьми з десяти, а в деяких випадках навіть до повного знищення. Колись гамірне портове місто Марсель затихло. П'ятнадцять тисяч чоловіків, жінок та дітей перетворилися на попел та пил.

На початку 1348 року останні пошарпані залишки Чорного флоту смерті прокралися до доків Барселони. Як і у випадку з Марселем, портові чиновники конфіскували кораблі та дозволили заплямованому екіпажу потрапити до свого міста. Без винятку кожна церква міста стала жертвою постійного... потоки возів, запряжених кіньми, та їхні вантажі трупів. Як і більшість міських чиновників вже були захоплені власними чорними яблуками, громадський порядок здався первісному хаосу. У найяскравішому випадку сотні барселонців, переконані, що світ переживає свою останню годину, зібралися на цвинтарях, розважаючи себе моторошними святкуваннями та п'яними оргіями, щоб відзначити свій День мертвих. Як один, вони грішили, помирали та гнили на могилах щасливіших родичів, яким вдалося врятуватися від жахливої пандемії, померши до її настання. Не маючи вільного місця на цвинтарях та живих священиків, щоб освятити додаткову святу землю для поховання, та й мало хто бажав ховати заражених мертвих, ті, хто збирав трупи, почали котити свої вози до океану, залишаючи свій роздутий улов серед незліченних тіл, що

вже розбивався об берегову лінію. З кожною годиною в море скидалося все більше людських останків; а вечірній бриз міста з материка ставав настільки смердючим, що навіть легкий подих нічного повітря незмінно викликав гостру нудоту у всіх, хто ще не захворів від іншого впливу. У всіх напрямках повітря, земля та море було вкриті незмірно прогірклим гниттям.

Чума просунулася вглиб країни з італійських портових міст, повністю спустошивши великі міста Пізу, Рим і Неаполь. Багато місцевих жителів вважали, що виною цьому жахливе біблійне пророцтво — що Бог розгнівався на них. А більш освічені з них припускали, що винуватцем нинішньої пандемії був сильний землетрус, оскільки землетрус стався лише рік тому і був незабутнім потрясінням, яке охопило весь Італійський півострів від Венеції до Неаполя. Вони вважали, що після нього отруйні пари вирвалися з землі та рознеслися по землі, а потім вбралися в шкіру. В результаті багато городян уникали важких завдань, які викликали пітливість або будь-яке відкриття пор і шкіри, тоді як інші покривалися сечею, намагаючись заблокувати нібито смертельні пари. Більшість тих, хто не втік з міст і селищ, залишалися в своїх домівках, уникаючи контакту з сотнями трупів, що заповнювали вулиці. А ті, хто наважувався вийти на вулицю, робили це з повністю обгорнутою головою, залишаючи лише тонку щілину тканини навколо очей. Вони тримали обличчя в букетах квітів і спецій для фільтрації. випари гниючої плоти та марна спроба відбити всюдисущу заразу, яка тепер нависла над усім регіоном.

Коли люди покидали заражені прибережні міста, а потім відбувалася масова міграція вглиб країни, чума поширилася ще глибше в Європу. Коли потвора досягла Мілана, його мешканці поспіхом почали ідентифікувати заражених, поховавши цілі родини в їхніх будинках та підпаливши їх. Незважаючи на те, що міська влада негайно оточила місто, Мілан також постраждав.

У Флоренції міські чиновники не мали іншого виходу, окрім як запровадити постанову, яка заглушила монотонний дзвін церковних дзвонів. Вони встановили суворі обмеження на кількість скорботних, дозволяючи присутність лише двох відвідувачів на одному похованні, що забезпечувало достатнє пересування численним бригадам землекопачів на цвинтарях. Оскільки інфекція поширювалася, а мертві заповнили цвинтарі, місто перейшло до траншейних поховань. Могильники складали три або більше тіл між розкиданими шарами землі.

Можливо, копали найкраще вмилі стежити за часом, відзначаючи свої графіки номерами поховань. Поки кілька робітників засипали трупи в канавах, інші...

розкопали дедалі подовженіші кінці траншей. Протягом тижнів парад Смерті тривав, немов надійний механізм годинника. Вози з десятьма та двадцятьма трупами прибували до похоронних траншей щогодини. Зрештою, найпопулярніші дороги Флоренції перетворилися на, здавалося б, непрохідні колії із засохлого бруду, що вели нікуди, окрім Рів Смерті.

Невдовзі після цього Марсель зазнав краху, як і Арль, а потім Авіньйон, де розташовувалися Папський палац і резиденція Святого Престолу. З густонаселеністю Авіньйону, що становила сорок вісім тисяч мешканців, що проживали всередині його валів, місто впало швидше, ніж будь-яке інше. Проповідники Судного дня заповнили вулиці, закликаючи всіх покаятися. У своїх збочених обіймах очевидного неминучого зла багато з них закріпили релігійні права на вуличні куточки, які стали їхніми особистими кафедрами, щоб ділитися своїми історіями та пророцтвами про кінець людства. Вони закликали метушливі натовпи та збирали хворих, щоб вони стали свідками їхніх громових проповідей, і таким чином їхні пророцтва самоздійснювалися — найгучніші з них виростили чорні яблука та замовкли.

Протягом короткого періоду в кілька місяців, зі швидкістю чотириста смертей на день, Авіньйон віддав половину свого населення на похорон. Подібно до проповідників Судного дня, що кричали з вулиць, більшість мешканців міста були впевнені, що на них обрушився Божий гнів — що Велика Моровиця була божественним покаранням за їхній вавилонський спосіб життя, за їхню розпусту та гріхи. Вони молилися, обіцяли та благали, Однак кількість загиблих все ще зростала. Папа Климент, у відчаї, кинув своє благословенне масло та освятив усю річку Рона як святу землю, і таким чином, оскільки величезна річка тепер служила зручним і священним місцем для поховання, авіньйонські гробарі перевозили жертв чуми до центру мосту Святого Бенезета та скидали їх за борт.

Нечестива суміш Люцифаеля розірвала і серце Святого Престолу, і дев'ять кардиналів і половина священиків Авіньйона були скочені в могили. Однак Мор не зміг забрати життя їхнього призначеного Святого Отця на землі, оскільки Папа Климент утік з Папського палацу під покровом темряви, захищений таємно призначеною ним збором гвардійців та лікарів. Вмираючі сановники та хвора знать, що чіплялися до палацу воріт і благали Климента про папське відпущення гріхів та останні обряди, не мали гадки, що він покинув місто кілька днів тому. А коли вони дізналися, що він утік, їм сказали, що він переїхав до північного міста Валенсія, але насправді Климент усамітнівся у віддаленішому альпійському селі Гренобль, оселившись між двома вічно палаючими каменами та в колі обраних лікарів на чолі з Гі де Шольяком. Окрім здатності зберігати таємниці в папстві, він був вправним лікарем.

лікар і особистий улюбленець Климента — видатного французького лікаря, який регулярно лікував Климента та кількох його кардиналів. Задовольнивши свої нагальні потреби, Климент керував Святим Престолом дистанційно через письмове листування з кардиналом Фірмаусом, який залишався в Папському палаці, щоб забезпечити виконання наказів Папи .

Весна настала незвично рано в 1348 році, сповіщаючи про спекотне літо та хвилю смертей. Париж швидко піддався Чорній смерті, щодня доставляючи понад вісімсот туш та забруднюючи повітря майже на десять радіальних миль невпинним смородом. Як і Папа Климент, король Філіп сховався, довіривши лише кільком своїм найближчим соратникам своє справжнє місцезнаходження. Капітан Борн, який тоді очолював нові ряди Королівської гвардії, був одним із них. Як Гі де Шольяк користувався великою довірою в Папському палаці та його папських лавах, так само Борну довіряли в палацових стінах монархії короля Філіпа .

Після занепаду та падіння Парижа великі французькі міста Ліон, Бордо, Орлеан та Реймс також занепали, а разом з ними розпалася королівська влада та її керівництво. Васали короля та цілі покоління знаті лежали купами в братських могилах, а їхні знедолені слуги залишалися гнити вздовж узбіч доріг. Жодна вулиця, ні річка не були чистими від трупів, а всілякі безпілотні судна безцільно дрейфували водними шляхами. Особливо після сильних дощів сотні роздутих тіл дрейфували річками та струмками, трупи так густо переплуталися між собою, що утворювали плавучі острови з плоті. Немов ореоли смерті, білі кільця піни оточували почорнілі купи трупів, а на багатьох із цих плотів з трупами пливли білі довгоногі птахи, клацаючи дзьобами від рясної комах, яких постачали згірклі флотилії. Смерть використовувала багато методів для свого постійного поширення.

Біля міста Бордо вузькі колони добре прокладеного мосту Дугаат стояли, немов трупний невід, збираючи до своїх опор розмоклі останки людей, овець, волів та коней. Очі тих мандрівників, які наважувалися перетнути міст, були опущені, обпалені випарами киплячої піни внизу. Більшість тварин, що наближалися до мосту, боролися з переправою через річку, щоб їх не пришпорили силою, і багато звірів не досягали протилежного боку переправи, перш ніж перестрибнути через стіну , що була вище за течією, заплутуватися в бродильній суміші внизу та ставати додатковим паливом для її піни. Дороги та річки, міста та села, королі та королівства — земля вмирала. Від її гнилих і піднімаючихся випарів навіть найвищі небеса смерділи.

А Люцифаель весь час реготав з усього того, що вона накоїла.

[Кінець розділу 11]

Цей літературний твір був створений

виключно присвячений

Едгар Аллан По (1809—1849)

— Нехай його спадщина живе в кожному з нас —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~